

Intervju med Olav Holt

15. oktober 2008

Du ble den første som ble tilsatt fast i et professorat ved Universitetet i Tromsø (UiT)?

Jeg kom til Tromsø så tidlig som i 1966. Min første jobb var på Forsvarets forskningsinstitutt (FFI), og mine arbeidsområder var telekommunikasjoner og undersøkelser av hvordan nordlyset influerte på telekommunikasjoner. Derfor dro jeg til Tromsø for å være der i et år eller to. Så kom jo universitetsplanene, som vi så på med interesse. Men da vi flyttet til Tromsø, var jo tanken om at det skulle til et 30-årig opphold, fjern. Når det gjelder dette professoratet, så har det seg slik at jeg egentlig søkte en stilling som bestyrer på Nordlysobservatoriet. Før søknaden var ferdigbehandlet, vedtok Stortinget å opprette UiT. Og det lå i kortene fra starten, at fysikkfaget skulle ha en plass ved den nye institusjonen. Så den stillingen jeg søkte på, ble underveis i prosessen omgjort til et professorat og bedømt som det.

Jeg hadde en klar oppfatning av at det var riktig å etablere UiT. Finn Lied, som var direktør på FFI, hadde sittet i Ruud-komiteen og hadde særlig vurdert mulighetene for realfagene ved UiT. Han var en varm tilhenger universitetsideen. Det kan godt hende han hadde en baktanke med å sende meg til Tromsø. Men det har jeg ikke noen holdepunkter for å si, ut over det jeg nå har trukket fram. Jeg var selv entusiastisk til prosjektet fra starten av og trengte ikke lang betenkningstid på å si ja til Peter Hjort da han spurte om jeg kunne være med i et interimsstyre for Universitetet.

Si litt om arbeidet i interimsstyret.

Dette var en veldig interessant periode. Hjort ble håndplukket av departementet til å lede dette styret. Jeg tror kanskje han hadde visse betenkeligheter i starten. Men på den annen side så han jo store muligheter for å kunne realisere ideer han hadde for medisinstudiet.

Det var et spennende og interessant styre som besto av flotte folk. Selv hadde jeg et særlig ansvar for planlegging av realfagstilbudet. Interimsstyret satte ned fagutvalg for å planlegge de ulike fagene. Der prøvde en i den grad det var mulig å trekke inn folk fra Tromsømiljøet. Generelt

<http://doi.org/10.7557/15.4363>

© The author. This is an open access article distributed under the terms and conditions of the [Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) license.

var disse utvalgene satt sammen av svært godt kvalifiserte fagfolk fra hele landet.

Det var strid om hvor på Tromsøya universitetet skulle ligge?

Interimsstyret var helt opplagt innstilt på at en burde bruke området mellom Åsgård/Holt og Museet. Men dette alternativet var en ikke like begeistret for i Tromsø kommune. Det skal heller ikke legges skjul på at dette området var svært godt egnet for boligbebyggelse. Det var kanskje det som var grunnen til at kommunale myndigheter gikk så sterkt imot dette og heller så seg ut et område for universitetscampusen nord på Tromsøya, som kanskje var aller minst egnet som boligområde i Tromsø. Lokal meteorologi talte ikke for det området som til slutt ble valgt.

Det var Stortinget som vedtok hvor på Tromsøya universitetet skulle ligge?

Ja, det var det. Men i hvilken grad Stortinget faktisk kunne ha vedtatt noe som gikk på tvers av kommunale planer, kjenner jeg ikke jussen godt nok til å ha noen klar formening om. Men det var et stortingsvedtak som bestemte hvilket tomtealternativ som skulle brukes. Når det vedtaket først var fattet, om det var aldri så omstridt, vil jeg si at alle involverte med stor lojalitet gikk inn for å få en velfungerende campus. Det synes jeg man har lykket til de grader med. Det har blitt et flott universitetsområde.

Men fysikerne har fortsatt sine kontorer ved Nordlysobservatoriet og pendler mellom Observatoriet og campusen i Breivika for å undervise og veilede sine studenter. Hovedfagsstudentene holder riktignok til på Observatoriet. Men bachelorstudiene er lagt til Breivika.

Å bygge opp et nytt universitet er vel neppe noen ni til fire-jobb?

Det var det ikke, men heller ikke i dag har vitenskapelig tilsatte ved universitetene noen ni til fire-jobb. De tenker på jobben nesten bestandig. De har betydelig faglig frihet på mange måter, men de er som regel opptatt av å nå faglige mål, og folk er nok der stort sett fordi de er veldig engasjerte i jobben. Hvis ikke, ville de neppe ha maktet å kvalifisere seg for slike stillinger. På den annen side har ikke universitetene, og det her gjelder ikke bare i Tromsø, vært noen ekstremt god arbeidsgiver i den forstand at de har vært opptatt av arbeidsgiveransvaret ovenfor sine ansatte. Og hvis du først faller utenfor, så er mitt inntrykk at du er temmelig ille ute. Jeg har en mistanke om at det fortsatt er slik, selv om det er noen år siden jeg har jobbet på Universitetet nå.

Du er og har vært opptatt av kvaliteten på forskning og undervisning. Så du noen spesielle utfordringer for Tromsømiljøet?

Ja, det var nok noen utfordringer i Tromsø etter hvert. Våre fysikkstudenter var svært interesserte i studiet. Jeg kan ikke huske at vi hadde noen som helst problemer med deres motivasjon og entusiasme. Men det foregikk en bred og engasjert diskusjon om målsettingen for Universitetet. Og den viste at dette med landsdelsrelevans var viktig for mange. Min oppfatning da og min oppfatning nå er at UiT ikke ville være noe godt universitet for Nord-Norge hvis det ikke var et godt og fullverdig norsk universitet på linje med de øvrige. Det var lokaliseringen, at det lå der det lå og kunne tilby nordnorsk ungdom universitetsutdanning nærmere sine hjemsteder, som var hovedpoenget for meg. Det var derimot ikke noe poeng for meg, i hvert fall ikke i startfasen, å skulle løse alle landsdelens problemer. Samtidig er det viktig at en kan utnytte de fordelene beliggenheten gir. For nordlysforskning er jo dette aspektet ganske åpenbart. Men i andre fag tror jeg det ville vært et feilskjær å spesialisere seg på problemstillinger som var påtrengende i nordnorsk hverdagsliv.

Mye av den offentlige debatten om Universitetet den første tida var vel initiert og preget av samfunnsfagmiljøene?

Jeg vet egentlig ikke om den var så mye initiert av samfunnsfagmiljøene. Det var nok i første rekke den politiske venstresiden som markerte seg utad. Og det var jo ikke bare folk fra den politiske venstresiden i samfunnsfagene heller.

Dine assosiasjoner til ord som studentopprør, 68-generasjonen og det røde universitet?

Jeg synes ikke det røde universitet på noe tidspunkt har vært særlig dekkende. Det var nok et rimelig stort innslag av mer eller mindre radikale universitetslærere. Men de dominerte ikke universitetspolitikken. Det var et ganske stort spekter av ting vi kunne enes om på tvers av faggrenser og politiske preferanser. Men dette 68-opprøret ga seg jo noen underlige utslag i universitetskretser. Jeg synes aldri dette opprøret hadde noen berettigelse i Norge. Det var jo opprinnelig et studentopprør mot autoritære universitetsmiljøer i Frankrike og Tyskland. En gikk på barrikadene for krav som for lengst var innfridd ved de norske universitetene. Derimot var opprøret på mange måter berettiget i Paris og Berlin.

Jeg synes i grunnen at mange av debattene som var utløst av den politiske radikaleringen, var interessante. Og mitt hovedinntrykk er at uavhengig av hvor de sto politisk, var både studentene og lærerne som engasjerte seg i den første tida, svært fornuftige, begavete og interesserte folk som ville Universitetets beste.

Egentlig skulle vel interimsstyrets leder, Peter Hjort, bli den første rektor?

Store norske leksikon forteller at jeg var den første rektor ved Universitetet i Tromsø. Men det er nok strengt tatt ikke riktig, for ved det rektorvalget som ble holdt tidlig på høsten 1973, ble Hjort valgt til rektor. Han var eneste kandidat til vervet. Hjort stilte på forhånd sterke og klare betingelser for å ta oppdraget. Ett av disse var krav om tillitserklæring fra alle grupper ved Universitetet, det vil si de vitenskapelig ansatte, de teknisk-administrativt ansatte og studentene. Noen slik tillitserklæring var studentene ikke villige til å gi. De hadde vært i rimelig sterk konflikt med Hjort i et par saker i forkant av valget. Så når Hjort faktisk ble valgt, så ba han Universitetstinget om å få fratrukket stillinga umiddelbart. Men det fikk han ikke i første omgang. Men han sa opp og flyttet tilbake til Oslo. Det syntes jeg var en uheldig beslutning. Jeg var overbevist om at han i denne første perioden, ikke minst med tanke på hans solide innsats som interimsstyrets formann, ville være den beste kandidaten til å bekle vervet som Universitetets første rektor. Men sånn ble det altså ikke. Og når det skulle velges rektor på nytt, var jeg villig til å stille.

At Hjort som medisiner ledet interimsstyret, var særdeles gunstig med tanke på den utbredte motstanden mot medisinerutdanning i Tromsø blant medisinerne ved de andre universitetene. Det ville vært vanskelig for noen fra et annet fagområde å lede dette. Og Peters kjempeutfordring var å skape aksept og positiv interesse for det nye universitet i sin alminnelighet og for legestudiet i særdeleshet. Men han lyktes. Hans viktigste bidrag ved siden av å få folk til å holde sammen og trekke i lag, var nok å få realisert medisinstudiet. Selvsagt med mange gode hjelpere.

Mens Hjort gikk av fordi han hadde en rimelig stor del av studentene mot seg, så stor del at de ikke ville gi han noen tillitserklæring, så hadde jeg et greit forhold til dem. Vi var uenige om flere spørsmål, men vi visste hele tida hvor vi hadde hverandre. Jeg hadde en god dialog og et godt samarbeid med studentene.

Willy Haugli var på plass som direktør da jeg begynte som rektor. Det var mange søkere til direktørstillingen, og jeg har innrømmet, også overfor Willy, at jeg ikke var 100% sikker på at han ville være den beste i starten. Peter Hjort og Anders Omholt, som kjente ham bedre, var derimot sikre på at han var den rette. Etter at jeg hadde hatt et par møter med ham, ble også jeg ganske trygg på at han var et godt valg. Willy har hele tiden etterpå vært et førsteklasses bekjentskap for meg. Vi er fortsatt gode venner. Han lærte meg mye, ikke minst juss, og jeg tror han lærte en del av meg. Willy hadde virkelig omsorg for sine medarbeidere. Han var opptatt av deres ve og vel og at de var tilfredse

med sin arbeidssituasjon. Og så han at noe gikk på skeive, så grep han inn og prøvde å rette det opp.

En rektors hverdag er preget av kamp om stillinger, om ressurser, om byggebevilgninger og om studenter?

I mitt første år som rektor fikk vi rimelig gode bevilgninger og mange nye stillinger. Men så ble bremsene satt på. Dette skapte vansker fordi det da var blitt etablert en del faggrupper med høyst ufullstendig bemanning. Så da ble det kamp på kniven. Jeg tror jeg hadde noe sånt som fem vitenskapelige stillinger å fordele. Jeg registrerte at språkfagene var særlig tynt bemannet. Men det gjaldt på mange andre fagområder også. Jeg tenkte likevel at dersom vi bruker alle de fem nye stillingen på språk, så gjør vi i hvert fall noe skikkelig på ett område. Men forslaget mitt utløste et betydelig rabalder både i Styret og Universitetstinget. Jeg vet ikke om jeg vil kalle det tabbe av meg. Fortsatt synes jeg at dette ikke var en så forferdelig dårlig idé.

Da jeg begynte som rektor, sto vi foran oppstarten på utbyggingen i Breivika. Det var nødvendig å få planlagt dette på en god måte. Interimsstyret hadde allerede argumentert for at Universitetet skulle få sin egen plan- og utbyggingsavdeling, løsrevet fra statens bygningstjeneste (SBED). Men det var ikke så lett å få til; SBED ville ikke gi slipp på et så stort og spennende prosjekt. Så vi fikk en stri tørn for få til denne løsrivningen. Peter Hjort hadde nok lagt et godt grunnlag allerede. Men hadde jeg ikke hatt Haugli med meg på de møtene der spørsmålet var oppe, så hadde vi nok aldri fått på plass en plan- og utbyggingsavdeling (PLUT), som var så godt flettet inn i universitetsadministrasjonen som den ble. At vi fikk til dette, tror jeg var en kjempefordel. De tilsatte kom så nær fagmiljøene at de skjønnte deres behov og var lydhøre for deres ønsker og forslag. Vi var veldig heldige med lederne for denne avdelingen som var der i min rektortid; det var (Jan Chr.) Eckhoff, Karstein Sandvik og Unni Grøneng. Det er jo Unni jeg først og fremst forbinder med plan- og utbyggingsavdelingen.

Hva med Universitetets forhold til vertskommune, landsdel og til media?

Vi fikk et svært godt forhold til kommunen og ikke minst til ordføreren, Kåre Nordgård, når tomtesaken var glemt. Han var ordfører i en viktig periode, og han markerte seg som en venn av Universitetet.

Det var jo en betydelig interesse for institusjonen i mediene. Jeg var ofte intervjuet av NRK, og avisene brakte mye stoff om oss. Jeg opplevde også litt medierabalder en gang. Bakgrunnen var den famøse Kroken-rapporten, forfattet av Odd Handegård. Det syntes jeg var en litt

krøkkete sak. Jeg la ikke skjul på at jeg ikke syntes rapporten var særlig god og velfundert. Den var heller ikke velskrevet. Kritikken mot rapporten dreide seg mye om at universitetsansatte blandet seg opp i byens anliggender. I et innlegg i avisen prøvde jeg å nyansere og balansere dette ved å beklage at rapporten hadde fått den formen den hadde fått. Samtidig forsvarte jeg at en tilsatt i samfunnsfag ved Universitetet viste interesse for slike spørsmål, og at han måtte stå fullstendig fritt til å kritisere de beslutninger som var truffet.

Jeg husker også at Svein Ludvigsen som formann i Unge Høyre skrev kritisk om hva man beskjefteget seg med ved Universitetet. Men han ble jo etter hvert en god støttespiller for Universitetet.

Når UiT først var blitt en realitet, fikk vi etter hvert svært mye og nyttig hjelp fra de andre universitetene. Særlig opplevde jeg dette som rektor, i disse rektormøtene, den tids universitetsråd. Og folk har blitt forundret når jeg sier at de som hjalp meg mest i dette, det var rektor og direktør ved Universitetet i Oslo, Otto Bastiansen og Olav Trovik. Noe av grunnen til denne reaksjonen var at de kunne fortelle meg at Bastiansen og Trovik ellers var som hund og katt. Det tror jeg ikke er helt sant, men de hadde vel sine kontroverser. Trovik var den som tok initiativ for å få meg inn som etterfølger til Bastiansen som norsk representant i det europeiske rektormøtet. Og jeg ble litt overrasket over at jeg som ung og nyvalgt rektor ved et nyetablert, ungt universitet skulle få et slikt verv. Vi hadde to møter i året i dette forum av europeiske universitetsrektorer. Der var også Arne Johan Henriksen, som da var rektor ved Universitetet i Bergen. Det var veldig interessant, og jeg lærte mye om universitetenes gjøren og laden, problemer og utfordringer rundt omkring i Europa. Noen av dem var veldig sammenfallende med våre og andre aldeles forskjellige.

Hvorfor har interessen for realfagene vært dalende?

Jeg kan ikke fri meg fra tanken på at det å gjøre matematikk til valgfritt fag på i lærerutdanningen, det var et feilgrep. Et overveldende antall lærerstudenter valgte det vekk. Svekkelsen av realfagene kan også i noen grad ha sammenheng med at fag som fysikk og matematikk ble koblet til forurensing og klimaproblemer som følge av den teknologiske utviklingen. Fysikk og matematikk ble i enkelte miljøer sett på som roten til alt som er vondt og leit her i verden. Svært mange lærere var lite interessert i disse fagene og advarte rett og slett elevene sine mot å velge dem. Slike forhold tror jeg hadde svært negativ virkning på rekrutteringen.

Slike fag er nok også bli valgt bort fordi de krever større innsats fra elevene enn mange andre fag. De faller heller ikke like lett for alle. Men jeg tror at hvis vi går litt lenger tilbake i tid, så lå folkeskolelærernes ferdigheter og nivå i regning langt over det nivå deres elever skulle nå i faget. Jeg tror nedgangen begynte da stadig flere lærere som overhodet ikke hadde hatt dette faget i sin lærerutdanning, ble satt til å undervise i regning og matematikk i grunnskolen.

Noen spennende eller viktige samarbeidspartnere i rektorperioden som du ikke har nevnt til nå?

Det er alltid litt farlig å trekke frem noen, for da er det andre som sikkert burde vært nevnt som kunne ha vært like viktige. Men det er klart at noen av dem som kom i den tidlige perioden, kom til å bli svært viktige for utviklingen på sine felter. Jeg tenker på folk som (Rolf) Seljelid og (Hans) Prydz i medisinermiljøet. De var svært dyktige både faglig og som miljøskapere. På samfunnsfagssiden er det klart at Yngvar Løchen spilte en betydelig rolle for utviklingen av samfunnsfagmiljøet. Han var jo motkandidaten min da jeg ble valgt til rektor. Vi var nok uenige om en del spørsmål. Yngvar etterfulgte meg som rektor, og jeg var litt engstelig for hvordan det ville gå. Det innrømmet jeg senere overfor han. Men der har jeg måttet gå i meg selv, det var en engstelse jeg kunne ha spart meg. Yngvar ble en god rektor. Og samfunnsviteren Yngvar glemte ikke realfagene i rektorperioden sin. Tvert imot interesserte han seg vel mye mer enn jeg hadde trodd han skulle, for eksempel for utviklingen av datafaget på Universitetet. Det meldte seg behov for anskaffelse av nye kostbare regnearbeid. Det hadde han med respekt å melde liten forstand på til å begynne med. Men han satte seg faktisk ganske grundig inn i emnet. Det var alltid spennende og morsomt å snakke med ham.

Det er grunn til å merke seg, at så mange av dere «søringer» som kom hit i startfasen, ble værende så lenge?

For det første hadde vi faktisk en kamp for å få Universitetet til å dekke flytteutgiftene for alle de som dro nordover for å delta i etableringen av institusjonen. Departementet var nemlig ikke særlig begeistret for å dekke slike utgifter, som fort ville utgjøre betydelige summer. Vi argumenterte også for at de som ville reise nordover for å se på arbeidsforholdene før de bestemte seg, skulle få dekket reiseutgifter. Da mente vi at de skulle få ha familien med, og det var jo helt uhørt. Jeg vet ikke hvor mye Willy Haugli medvirket til det, men Odd Berg støttet Universitetet i denne viktige etableringsfasen gjennom en betydelig donasjon, og ikke så lite av den ble brukt i denne rekrutteringsfasen, og da på tiltak som en ikke på noen måte kunne få tatt over statsbudsjettet. Blant

annet var det å kunne ta med seg ektefeller for å se på jobb i Tromsø, svært viktig.

Universitetet fikk tildelt områder, det største i Vesterli på Sør-Tromsøya, hvor de ansatte skulle få kjøpe boligtomter. Det var ikke nok til alle. Det ble derfor et kjempearbeid å finne frem til kriterier for hvem som skulle få tildelt disse tomtene. Og det ble nedsatt et tomtefordelingsutvalg som jeg ble formann for. Dette var i interimsstyretiden. Tone Hjort var utvalgets sekretær. Vi prøvde så godt vi kunne å ta hensyn til både hvilke fagområder det var viktig å rekruttere til og til dokumenterte behov for bolig ut fra familieforhold med mer. Og aldri har jeg opplevd å møte så blandede reaksjoner på beslutninger jeg har vært med på å ta. Etter at fordelinga var utført, var vi svært populære blant de som fikk tomt og minst like upopulære hos de som fikk avslag.

Er dine forventninger til UiT innfridd?

UiT har så avgjort innfridd de aller største forventninger en kunne ha. Det har blitt et stort og godt universitet. Det har fått en trivelig, flott campus, det har vært en meget god arbeidsplass for mange, og det har vært nedlagt svært mye godt arbeid der, både forskning og undervisning. Det aller viktigste er at en har fått et godt breddeuniversitet i Nord-Norge. Jeg er for øvrig ikke begeistret for at alle høgskoler som gir et par-tre doktorgradsutdanninger, skal kunne bli kalt universiteter. Det var fint at det kom et universitet i Stavanger. Derimot er det beklagelig at det kom et i Agder. Da hadde det vært bedre med et felles sørvestnorsk universitet for Agder og Rogaland. Det prøvde jeg i all beskjedenhet å argumentere for da jeg satt i rådet for Rogalandsforskning, som jo var svært aktivt i dannelsen av Universitetet i Stavanger. Men det var ikke lett. Det må sies at det har vært dyktige grupperinger ved Høgskolen i Agder. Spesielt har det vært en fabelaktig god matematikkavdeling der i mange år.

Du arbeidet for å skape bedre rammer for oppdragsforskning?

I 1984 hadde en komité utredet en enhet for oppdragsforskning i tilknytning til Universitetet. Det lå et grundig utrednings- og planleggingsarbeid bak, og Jan Larsen, mange år assisterende universitetsdirektør, sto sentralt i dette arbeidet. Rektor Helge Stalsberg spurte om jeg ville gå inn i styret for en slik ny enhet. Det sa jeg ja til, noe som ga meg anledning til å sette meg grundigere inn i hva dette dreide seg om. Denne enheten ble organisert som en forskningsstiftelse og fikk navnet FORUT. Da tiden kom at de skulle ansette en direktør for stiftelsen, ba jeg om å bli fritatt fra styrevervet og søkte direktørstillingen. Den fikk jeg, og det var starten på en ny, interessant periode med andre utfordringer enn

jeg hadde hatt tidligere. Jeg tror det er riktig å ha en modell som gjør at en får det som er av ren oppdragsvirksomhet og forskningsarbeid som grenser til utviklingsarbeid, ofte betalt av det offentlige eller næringslivet, fjernet fra den daglige forskningsvirksomheten ved universitetet. Langt fra alle er enige med meg i dette, men jeg tror det er den beste modellen. Vi lyktes ikke helt i å få universitetet til å bli aktiv nok i å utnytte denne muligheten. Vi ble mange ansatte etter hvert i dette, og Fiskeriteknologisk forskningsinstitutt (FTFI) var blitt etablert allerede i mi rektortid, og hadde vokst til å bli et stort og flott forskningsinstitutt. Så ble FORUT og FTFI slått sammen til NORUT.

Nå er jo det forandret på igjen, og jeg kan styre min begeistring for det sentraliserende grepet fra departementet som har ført til at disse næringsmiddel-/bioteknologiinstituttene mange steder i landet er blitt samlet under én hatt.

Jeg skulle nok ønske vi på FORUT/NORUT hadde klart å få til et enda nærmere samarbeid med Universitetet. Det var nok rektor Stalsbergs visjon at vi skulle samarbeide tett. Men det er klart at vi hadde jo enkelte universitetsansatte i bistilling og senere i full stilling hos oss. Vi fikk en pangstart fordi Trond Jørgensen, Knut Hjelmeland og deres medarbeidere hadde suksess med å lage vaksine mot en smittsom sykdom på oppdrettsfisk. Dette ble et glansnummer, ettersom sykdommen hadde påført oppdrettsnæringa store tap. Vaksinen var effektiv. Vi hadde Apotekenes laboratorium med i en industrikontrakt om vaksinen, som ga oss bra inntekter i mange år.

Så ble Willy Jensen, med sin interesse for satellittkommunikasjon og satellitt-fjernmålingssystemer, tidlig rekruttert inn i FORUT. Sammen med han fikk vi bygd opp en svært dyktig forskergruppe. Willy hadde dette som bistilling til sin universitetsjobb i starten, senere som full jobb i FORUT. Han var en viktig og dyktig bidragsyter på dette feltet. Jeg vil også trekke fram Jan Einar Reiersen, som i stor grad bidro til å få skikk på samfunnsforskingsdelen i NORUT.

I Narvik etablerte vi en avdeling av FORUT på teknologifeltet. De hadde en faglig usedvanlig dyktig leder, Geir Horrigmo. Han hadde bred kontakt og stor tillitt i virksomheter som drev med bygningskonstruksjoner og materialteknologi. Avdelingen fikk flere gode oppdrag. De slet nok litt med samarbeidet med Ingeniørhøgskolen. Det haltet litt, dels på grunn av personlige relasjoner og dels ut fra rent faglig uenighet.

Så er jeg godt fornøyd med at vi etter mange års arbeid fikk sykehuset og medisinerne med på at vi laget en medisindivisjon i NORUT-systemet. Vi fikk dette inn i et veldig velfungerende system.

Noen ord om matematikk og matematikere?

Matematikk er jo et svært viktig fag fordi det er så sentralt for mange andre fag. Derfor må du ha en sterk matematikkgruppe på et universitet. På de andre fagområdene prøvde vi å etablere samlede grupper fra andre steder, mer enn gode enkeltpersoner. Og det tror jeg var riktig. I matematikk gikk det litt tregt. Vi fikk veldig gode folk, men ikke egentlig en gruppe omkring et tema. Det gikk veldig fint likevel, og den som hjalp oss kolossalt i dette og som også tok to års permisjon fra Universitetet i Oslo for å være i Tromsø og legge dette til rette, det var Karl Egil Aubert, som var veldig entusiastisk for å få etablert en god matematikkgruppe i Tromsø. Og det tror jeg det fortsatt er. Matematikerne i Tromsø har hevdet seg godt nasjonalt og internasjonalt. Når Aubert kom til Tromsø, var det også fordi han drev med fjellklatring; matematikere gjør ofte det. Det har i hvert fall vært mange fjellklatrere blant matematikerne i Tromsø som også har vært gode faglig.

Striden om forberedende prøver i filosofi?

I den berømte debatten om forberedende prøver i filosofi gikk jeg imot at dette skulle være obligatorisk som introduksjonskurs ved universitetet. Alle så betydningen av at dette var viktig i mange fag. Men så syntes vi, og jeg synes fortsatt, at dette med vitenskapsteori, det passer bedre inn på et senere tidspunkt i studiet. Men filosofene og mange med dem ville ha dette inn som et introduksjonskurs for alle, og slik ble det også. Det var en omfattende diskusjon der Karl Egil Aubert, som var godt skolert i dette, deltok med iver og interesse. Han ble møtt med respekt av filosofene. Det var interessant, og det endte vel opp med at en ikke skulle legge inn alt i starten av studiet. Nå er det vel enda mer løst opp på.